

tarisering van psychologische en sociale condities waar de nieuwe architectuur op gebaseerd zou moeten zijn. Ook haalde Meyer geestverwanten, zoals de jonge Mart Stam (1899-1987), Lotte's latere echtgenoot, als gastdocent (1928) naar het Bauhaus.

Meyers op marxistische leest geschoeide omvorming van het instituut viel echter in ongenade bij het stadsbestuur van Dessau. Na zijn ontslag in 1930 vertrok hij met enige trouwe leerlingen, onder wie Lotte Beese, naar de Sovjet Unie. Gedurende het eerste vijfjarenplan (1928-'33) werkten hier vele idealistische buitenlandse ingenieurs, architecten en andere werkers met de Russen samen aan de opbouw van de ideale communistische maatschappij. Hier hernieuwde Lotte ook de kennismaking met Mart Stam met wie ze samenwerkte, o.a. aan de plannen voor de Siberische steden Magnitogorsk en Orsk. 'Een fantastische tijd die ik voor geen goud had willen missen', schreef ze er later over. 'De onderlinge verbondenheid, het opgaan in de gemeenschap, dat was iets geweldigs.' De praktijk van de bouw door ongeschoolde arbeiders viel echter anders uit: 'Het staal stak uit het beton, trapleuningen ontbraken, het was een fiasco'. De bewoners waren al evenmin ingesteld op de voor hen bedachte wooncultuur en gebruikten bijvoorbeeld het toilet om zich te wassen.

In 1934 werd het echtpaar Stam, evenals vele andere idealisten, gedwongen de Sovjet Unie te verlaten en vestigde zich in Amsterdam. Samen met W. van Tijen werkten zij aan enige projecten. In het bijzonder had Lotte een belangrijk aandeel bij het ontwerp van de nieuwzakelijke 'drive-in' woningen aan de Antonie van Dijkstraat in Amsterdam (1935), waar zij met hun drie kinderen enige tijd woonden. De door de jury niet gehonoreerde prijsvraaginzending voor het Amsterdamse stadhuis die zij samen met Van Tijen en Maaskant ontwierpen, oogste in 1939 de hoogste lof van Le Corbusier.

In 1944 haalde Lotte Beese onder Van Tijen nog haar diploma aan het Hoger Bouwkunde Onderwijs in Amsterdam. Inmiddels gescheiden van Mart Stam, vestigde zij zich na de oorlog in Rotterdam en trad in 1946 in dienst bij de Dienst Stadsontwikkeling en Wederopbouw, waar C. van Traa directeur was. In het begin werkte ze hier aan het Basis-plan voor de wederopbouw van het stadscentrum. Haar voorliefde en haar uiteindelijke grootste verdiensten bleken echter te liggen op het gebied van de woonwijk, iets wat zij deelde met andere ontwerpers die tot de beweging van het Nieuwe Bouwen hoorden, in het bijzonder W. van Tijen. Ge-